

עין משפט
נר מצוה
[א] ומי פ"ד מהל' שבת
ה"ט טו"ט ע"ד א"ח ס'
שם סק"ד א':

רבינו חננאל

התם רבינו בני. ת"ש
וכן ב' גזירותא ד' ז'
למעלה מזו עשו מוציאה
לעליונה ולא עשו
לתחתונה שתי אסורות
עד שיערבו. ופריך רב
אדא בר אבהו בבאין בני
תחתונה דרך עליונה
כדו אחד רה"ר וסתם גג גצוה עשרה
יש שם מרפסת דלא גצוה עשרה
מרה"ר וממנה עולין לגג ופחות
מעשרה הוא לה אלמא אע"ג דלמרפסת
כפתח ולבני רה"ר אינו רחוי כיון
דמרפסת ורה"ר צנו עשרה דהדדי
קיימי אסרי אהדדי דאי לאו הכי
טעמא מאי הו' וכגון דמרפסת
מגופסת היא למעלה ופחות צער
אמות לרה"ר דאי לא מגופסת היא
סביב כיון דלא גצוה עשרה כרמלית
היא וסולס לא מהני צה דקא מטלטל
מכרמלית לרה"ר וקשה לר"י להעמיד
כשיש מרפסת צין רה"ר לגג דאינו
מוכיר הכא מרפסת כלל ועוד אי

ליקוטי רש"י

זו פ"ע"ה מזו. אפילו זו
שלא כנגד זו ופלה של
חם מופלגת ממגדה
צמח הכותל ארבעה
כדלמר צמח. שתיין
אסורות. למלאות נקב
העליונה עד שיער
והסתמוה נקב שלה אין
צריך לומר שהיא אסורה
דהא מכרמלית לרשות
הסיד קא ממלא וקלמן
פ"ה. ב"ר. בתוך וקידושין
ט"ז.

פרד:

כיצד משתתפין

פרק שמיני

עירובין

מסורת הש"ס

עם הוספות

(א) [לקמן פ"ו:] (ב) [דף
פ"ה.] (ג) [דף פ"ה.]
(ד) לקמן דף צ"א רע"א,
(ה) לשונו בא"י ס' קפ"ט.

הנהגות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ולא
מפניה וכו' ולא צורקה
אין נומקין: (ב) ד"ה
במחלה וכו' לא מו
לתשמישה לתלך אבל
לבני רה"ר חזי דאין
להם רשות אחר
להשתמש ולהניח
כובעיהו ונותנין אותו
לזה שבפ"ה וז"ל
דמוק' לה: (ג) תוס'
ד"ה גג וכו' מגופסת
היא היאל: (ד) בא"י
להשתמש בו מותר
צריך: (ה) בא"י
ותשמש נחם הוא ולא:
(ו) בא"י ט"י לתלך
מלבני רה"ר:

הנהגות וצינונים

(א) [במשנה א"ת
הימים] (גליון). ופי'
הנהגות וצינונים לקמן פ'
ע"ב אות ד: (ב) בדפוס
ויניציאה רפ"ה דתנן:
[ג] [גליון] (ו) וכו'
ברייטש: (ד) בדפוס
שאלוניקי ובאר"י נוסף
בדפוס (ה) בדפוס
שאלוניקי ובאר"י נוסף
דלמרפסת (ו) דלמרפסת
דפוס ויניציאה רפ"ה
דפוס ויניציאה רפ"ה
בתוס' ובאר"י. בתוס'
האר"י "דלמרפסת הו'
גג כפתח: [ז] צ"ל יתרו
(בארות המים, וכו')
באר"י ובתוס' הר"א"ש,
או צ"ל הו' (דבש תמר,
וכו') בתוס': (ח) דאפי'
דאמר: (תוס' הר"א"ש):
[ט] הבאות המים מגיה
אמר: [י] רש"י מ"ז:
[כ] צ"ל לא (מהרש"ל
[השלם], מהרש"א
[דפוס], וכו' באר:
דורו ובתוס' הר"א"ש):
[ל] דייק תלמודא (אר"י
ותוס' הר"א"ש): [מ] וכו'
ברייטש: [נ] הנוסח
בדפוס ויניציאה רפ"ה
שהיה לפניו (וכן לפני
המהרש"ל) "לא חזי
לתשמישהו דחצר
ונותנין אותו לזה
שבפ"ה אבל לבני רשות
הרבים חזי דאין להם
רשות אחר להשתמש
ולהניח כובעיהו ואית'
דמוק' להא, ותב"ה
משה מקום המילים
ינותנין אותו לזה
שבפ"ה:

מביעיא קאמר. דנשלמא לרז נקט עשו לעליונה כו' לאשמעין
לזה צורקה ולזה נשלול שניהם אסורים אלא השתא דקיימי
צנו עשרה מה לי עשו לעליונה מה לי עשו לתחתונה כך פירש רש"י
ולרז אלא צר אהבה נמי דלוקמא צצאין צני תחתונה דרך עליונה
למלאות קמ"ל טובא אע"ג^א דלמר
צסוף כיצד מעצרין (לעיל דף ע"ב):
דקולס תורת מחילה עליו ולא אסר
הכל לענין ליחשד תשמיש צנחת
כלזה נשלול ולזה נשלול אסרי:
גג הממוך דה"ר. פירש צנוטרס
שאינו מוקף חצר בכל דלדיו אלא
עד שיערבו. ופריך רב
אדא בר אבהו בבאין בני
תחתונה דרך עליונה
כדו אחד רה"ר וסתם גג גצוה עשרה
יש שם מרפסת דלא גצוה עשרה
מרה"ר וממנה עולין לגג ופחות
מעשרה הוא לה אלמא אע"ג דלמרפסת
כפתח ולבני רה"ר אינו רחוי כיון
דמרפסת ורה"ר צנו עשרה דהדדי
קיימי אסרי אהדדי דאי לאו הכי
טעמא מאי הו' וכגון דמרפסת
מגופסת היא למעלה ופחות צער
אמות לרה"ר דאי לא מגופסת היא
סביב כיון דלא גצוה עשרה כרמלית
היא וסולס לא מהני צה דקא מטלטל
מכרמלית לרה"ר וקשה לר"י להעמיד
כשיש מרפסת צין רה"ר לגג דאינו
מוכיר הכא מרפסת כלל ועוד אי

מרפסת מגופסת (א) היאל צני רה"ר אסרין עליה ועל הגג ואי דליכא
גיפופי הו"ל לה כרמלית והגג נפרך לה צער ואי צלל מרפסת
אירי וקאי גגה צמח עשרה אס כן הו' כרמלית ואור"י דמיייר שפיר
צלל מרפסת וצני רה"ר משתמשים צו לפי שאינו גצוה עשרה ואינו
נפרך צמולאו וכגון שצדי הגג גצוה או פחות וקאמרין דלריך סולס
יש לו מעקה ופחות לרה"ר צעשה או פחות וקאמרין דלריך סולס
קצוע להמירו אצל צלל סולס אין צני חצר רגילים צו ומצטלין ממנו
צני רה"ר שהרגילו להשתמש (ז) תורת דיויר ומשוי להו (ח) קרפף
ואסור לטלטל ממנו לחצר לרצון ולר"ש נמי כלים שצנח צצית אסור
להולץ מחצר לגג כיון דנעשה קרפף ולא דמי לחצר או מצוי שפחות
לרה"ר צער דאין צני רה"ר אסורים עליו דהתם איכא ציוון
גגותין ואין כה לבני רה"ר לנעלה וקא אמרין דלימא צצומתא
וסודרא דרגילין להניח שם צני רה"ר כשהם עייפין אע"פ שגצוה
עשרה שמשוי קל הוא כדפירש צנוטרס ותשמיש נחם (ט) ולא דמי
לרשות שצין שתי חצירות לזה צפתח ולזה צורקה דחצר אין משתמשין
צו צצוצעים אלא צכלים צצדים ור"ת^ב מפרש צענין אחר גג הסמוך
לרה"ר וגננך צמח עשרה צריך סולס קצוע להמירו דכיון דחוכו
רה"י היא ולא^א דמי לשאר כרמלית וסולס קצוע שצנח ממעט כה
כרמלית שצנח דלא הו' כרמלית מעליא ודייק^ב סולס קצוע אין סולס
עראי לא אף על גב דע"י סולס עראי הו' תשמיש נחם טפי לחצר
(י) מצני רה"ר דלית להו לבני רה"ר אפילו סולס עראי ואפ"ה כיון
דצנחן עשרה קיימי אסרי ודחי רב פפא דלצני רה"ר נמי איכא
תשמיש נחם צצומתא וסודרא דראשו של אדם סמוך לגג והו'
תשמיש נחם צלל סולס כלל כלצני חצר צסולס ולהכי צריך
סולס קצוע להמיר כרמלית גרוע כזה דהו' תוכו רשות היסוד:

מעשרה הוא לה אלמא אע"ג דמרפסת^א כפתח ולצני רה"ר אינו רחוי כיון דמרפסת ורה"ר צנו עשרה דהדדי קיימי אסרי אהדדי דאי לאו הכי
טעמא מאי נינהו^א. וכגון דמרפסת מגופסת היא למעלה ופחותה צ' אמות לרה"ר דאי לאו מגופסת היא סביב כיון דלא גצוה עשרה כרמלית
היא וסולס לא מהני לה דקא מטלטל מכרמלית לרה"ר: בבומתא וסודרא. שרגילין לתת עליו צמח כובעין ומעפורת ותשמיש נחם והגון הוא
להם למשאי קל כזה ואע"פ שאינו רחוי להם ליתוף משאי כד דלדמר^ב צילאות השצת (שם דף ט.) טענה חזו לכחוף צצין^א לא ה"מ למשאי
כד וימיהו צצומתא וסודרא חזו כצצני אדם עייפין צצמות התמה נועלין כובעיהו וסודרן מראשיהו עד שיפוח הכרות צצין^א הלא אסרי עליהו
ואפילו לא קיימא מרפסת צנו^א. ולא דמי לרשות שצין צ' חצירות לזו צפתח ולזו צורקה דחצר לאו תשמישה צצני כובעין קלים אלא צכלים
צצדים וכי גצוה כותל^א לא חזי לתשמישה דחצר (ב) ונותנין אותו לזה שצפתח אצל לבני רה"ר חזי. ואית דמוקי להא דר"י גג פחות מעשרה
וא"א דא"כ ה"ל כרמלית דכל רשות שרצנה ד' ואינה גצוה עשרה אצל רה"ר כרמלית היא^א וכיון דהכי הוא סולס מאי מהני. ואני שמעתי צנו
עשרה דהדדי שאינו רחוק מרה"ר עשרה וא"א לומר כן שלא שיערו חכמים עשרה לשצת אלא גצוה ולא שיערו ארבעה אלא צצמך:

שתי גזירותא. ממני^א היא גזירתא שהיא למעלה מן היס^א צ'
זיון צולטין מן העלייה שעל שפת היס וקוצעין נסרים מזה לזה והיא
גזירתא ותנ^א אין ממלאין ממנה צצצת לפי שהגזירתא רה"י שגצוה
ורצנה הרצה והיס כרמלית אלא א"כ עשו לה מחילה עשרה צין
למעלה צין מלמעלה שחוקקין נקב
ארבעה כעין פי צור ועושין מחילה
סביבתי למעלה או למטה ומשלשל
דלי וממלא ומשיב כאלו פיות המחילה
יורדין וסותמין עד תהום כדלמר'
צצ"ק (דף יב) קל הוא שהקילו חכמים
צצמים שמחילה תליה ממרת צצין:
ובן לא גרסינן: ב' גזירותא זו
צצמעה מזו. ואין מכונות זו על זו
אלא משוכות זו מכנגד זו צצמח ד'
ועשו לעליונה הנקב והמחילה ולא
עשו לתחתונה וצצצת וזרקין צני
תחתונה דלי שלחן על מחילות
העליונה ויורד לנקב ומשלשל ומוסך
ועולה: שתיין אסורין. למלאות
מפי שרשות שמינה שולטות צו וכגון
שעשו אותה מחילה צצומתות
דמוקמין לה צצציקין לקמן^א אלמא
לזה נשלול לצני עליונה תשמיש
מילוי זה נשלול שמשלשל לים ולצני
תחתונה צורקה ושלול וקמתי
שמינה אסורות וכ"ש לזה נשלול
לזה צורקה לחודה: בבאין בני תחתונה. ועולין צסולמות דרך
עליונה למלאות לתריויהו נשלול: כגון דקיימי בגו עשרה דהדדי.
שאין עליונה גצוה תחתונה עשרה ואע"ג דאכתי לזה צצקה לזה
צצצת הוא שיש מקצת וציקה עם השלול ואמר שמואל לעיל^א דכל
תשמיש שהוא נחם לזה מזה נותנין אותו נחם לא חקישו דטעמא דהכא
לאו משום תשמיש הוא אלא משום דכיון דצנו עשרה דהדדי קיימין אין
רשות שליטת לזו צלל זו ואפילו לזה צפתח ולזה צורקה^א שאין חלוק
רשות ציניהו וכי אמרין רשות שליטת הסמוכה לשמים לזה צצצת ולזה
צצקה ניחנת לזה צצצת ה"מ היכא דצ' הרשויות חלוקות צצצוה
כגון חצר ועלייה וכגון צ' חצירות המוצלות^א צצצוה קרקעיתין או
מחילה עשרה ציניהו או חצר עשרה: וא"א מביעיא קאמר. כלומר וכי
חינא הואיל וצמח עשרה קיימין וטעמא משום דאין לזו רשות צלל זו
ולא לאשמעין לזה נשלול ולזה צורקה (ב) נותנין אותו לזה נשלול
מה לי עשו לעליונה מה לי עשו לתחתונה: וא"א מביעיא קאמר. א"א
מביעיא עשו לתחתונה וא"א עשו לעליונה. דליכא לאוקומי טעמא
דליסורא משום תשמיש השוה דהא סמוכות הן צצמך הכותל צצמח ד'
טפחים דמוקמין לקמן [דף פ"ה]. וגצוה נמי צנו עשרה דהדדי: א"א
אפי"ו כו'. דהו' לזה נשלול ולזה צצצת וציקה ושלול: ציתביה ד"ה
שתשמישו בנחת. דשמואל הואיל ומקצת קושי יש לזה מזה: קמ"ל
דכיון כו' אסרן אהדדי. צלל שום טעם תשמיש: גג הסמוך דה"ר.
שאינו מוקף חצר לכל צידיו אלא צידו אחד רה"ר וסתם גג גצוה עשרה:
צריך סולס קצוע. מן העלייה לגג להמירו לטלטל מן המרפסת לגג
דאי צציד ליה סולס^א גלי דעמיה דסלקיה לגג מכת רה"ר ואיהו ניחא
ליה לאשתמושי ציה: סולס עראי. כיון דמסליק ליה כמאן דלימיה הוא:
מ"א. הא גג זה אינו^א לתשמיש צני רה"ר כלל: א"א משום. דצצחי
עסקין דלא גצוה מרפסת עשרה מרה"ר וממנה עולין לגג ופחות

לזה צורקה לחודה: בבאין בני תחתונה. ועולין צסולמות דרך
עליונה למלאות לתריויהו נשלול: כגון דקיימי בגו עשרה דהדדי.
שאין עליונה גצוה תחתונה עשרה ואע"ג דאכתי לזה צצקה לזה
צצצת הוא שיש מקצת וציקה עם השלול ואמר שמואל לעיל^א דכל
תשמיש שהוא נחם לזה מזה נותנין אותו נחם לא חקישו דטעמא דהכא
לאו משום תשמיש הוא אלא משום דכיון דצנו עשרה דהדדי קיימין אין
רשות שליטת לזו צלל זו ואפילו לזה צפתח ולזה צורקה^א שאין חלוק
רשות ציניהו וכי אמרין רשות שליטת הסמוכה לשמים לזה צצצת ולזה
צצקה ניחנת לזה צצצת ה"מ היכא דצ' הרשויות חלוקות צצצוה
כגון חצר ועלייה וכגון צ' חצירות המוצלות^א צצצוה קרקעיתין או
מחילה עשרה ציניהו או חצר עשרה: וא"א מביעיא קאמר. כלומר וכי
חינא הואיל וצמח עשרה קיימין וטעמא משום דאין לזו רשות צלל זו
ולא לאשמעין לזה נשלול ולזה צורקה (ב) נותנין אותו לזה נשלול
מה לי עשו לעליונה מה לי עשו לתחתונה: וא"א מביעיא קאמר. א"א
מביעיא עשו לתחתונה וא"א עשו לעליונה. דליכא לאוקומי טעמא
דליסורא משום תשמיש השוה דהא סמוכות הן צצמך הכותל צצמח ד'
טפחים דמוקמין לקמן [דף פ"ה]. וגצוה נמי צנו עשרה דהדדי: א"א
אפי"ו כו'. דהו' לזה נשלול ולזה צצצת וציקה ושלול: ציתביה ד"ה
שתשמישו בנחת. דשמואל הואיל ומקצת קושי יש לזה מזה: קמ"ל
דכיון כו' אסרן אהדדי. צלל שום טעם תשמיש: גג הסמוך דה"ר.
שאינו מוקף חצר לכל צידיו אלא צידו אחד רה"ר וסתם גג גצוה עשרה:
צריך סולס קצוע. מן העלייה לגג להמירו לטלטל מן המרפסת לגג
דאי צציד ליה סולס^א גלי דעמיה דסלקיה לגג מכת רה"ר ואיהו ניחא
ליה לאשתמושי ציה: סולס עראי. כיון דמסליק ליה כמאן דלימיה הוא:
מ"א. הא גג זה אינו^א לתשמיש צני רה"ר כלל: א"א משום. דצצחי
עסקין דלא גצוה מרפסת עשרה מרה"ר וממנה עולין לגג ופחות

צור

(א) [לקמן פת.], (ב) עי' לעיל דף פג: במשנה, (ג) [לקמן דף פו.], (ד) ע"ב, (ה) ריש ע"ב, (ו) לעיל עב: (ז) [דף פו.], (ח) [דף עג:], (ט) דף פח ע"א.

תגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צור וכו'
למפלג ארבעה הוי:
(ב) ד"ה אלף במשכה
וכו' אלף
לדחוק: (ג) תרוב' ד"ה
שני וכו' ואינו רגיל במצוי
זה ולכך:

גליון הש"ס

גמ' א"ל אבוי קר"י
הא דר"י דשמואל
היא. לעיל דף ז ע"א
יבמות דף יח ע"א כחובות
דף יב ע"ב:

ליקומי דעז"י

זיז. כל עץ היולא מן
הכותל קרוי זיז [שבת ד:].
קניא. קנה [ברכות נו:].

הגהות וציונים

פ ציל "בסמך" **פ**
 (דפרי): **פ** בדפוס
 צינעא "פיה נוסף וז"ל
 ז'ה: **פ** באז"ל "כך"
 השב **פ** מרנה ורננה
 ציחק: **פ**
 "מתחין (אז) (רששי)
 וז"ה בדפוס וצינעא
 רפ"ח ודפוס שאלונקי
 ובחוס: בארמ"ה: **פ** **פ**
 להחוס: **פ** (דפוס)
 צינעא רפ"ח ודפוס
 שאלונקי: **פ** **פ**
 להחוס: דקא
 שאלונקי: **פ** **פ**
 בדי (דפרי): **פ** **פ** **פ**
 שאלונקי "דאי לא
 מדי": **פ** **פ** **פ**
 (דפוס וצינעא רפ"ח)
 דפוס
 שאלונקי
 "פ" **פ**
 מיתר (בארות המים, וכן
 בליל דפוס שאלונקי
 ובח"פ): **פ** **פ** **פ**
 המים מציג **פ**
 "הבאה" מציג **פ**
 "פ" **פ** **פ**
 "משתמשים" **פ**
 בליל המים, וז"ה
 בחס: הראשי: **פ** **פ**
 האש (דפוס) מיתר
 וצינעא רפ"ח: **פ**

כיצד משתתפין

בזה שבין שתי הצדירות. הפירושים זו מזו ומפסיק ביניהן בעין מבי
קטן ואין לזרוץ פתומין לו והעור באותו הפסק מופלגת מכולת זה
ארכזה כו' ⁽³⁾ דלי לאו הכי דמופלג (ה) תשמישו צנח והוי כמו שהעור
חליה צחלר זו וחליה צחלר זו שרשות שניהן שולטת זה ותכן צמחני ⁽²⁾

צור שצן שתי חצירות אין וממלאן
 הימנה בשבת שזה חוסר על זה ^ה עד
 שיערבו או עד שיעשו מחילה חליה
 בצור כך השיב ר"י: ^ה זה מוציא וזו ב"ב
 שדוא. מכתלו עד לצור וממלא דרך
 חלוטו וכן זה דכיון דמוספגת ד' לא
 שלמי ציה לאסור זה על זה ומשום
 שיהא רשות לשיניה צמצי נמי ליכא
 שאין דויריהן פתוחין לחצר ^ה לנחת
 ולבא ברגל ואין שמששתן צבך אלא
 דרך חויר וצדין הוא דזו נמי לא
 ליצעי אלא משום היכר בעלמא שלא
 ישחמשו ברשות אחרת של שנים בלא
 עירוב משום הכי מתקני הכא פורתא
 ודכוותה אחרת במסכת שבת צפרק
 חורק (דף ק:) ספיה רב הונא אמר
 מוציא הימנה וזו כל שאלה ואומלא
 ומוקמין להם דלאוי שזה היכר
 בעלמא דלא היח לטלטולי מבחמליה
 אחרת לרה"י ויס לגבי מילוי ס"ל
 דלאו כרמלית היא אלא קרקעיתא
 אבל חוירא דמיא מקום פטור הוא
 דמיא כמאן ליתנהו דמו: מפ"י

קניא. ללא מינכר כולי האי שרי:
הא דרב יהודה. דבעי מיקון כל
שהוא: דשמואל^א היא. משמואל רביה
גמר לה לדרך מיקון קלת: דאי
דרב. דהוה גמי רביה מיניה לא
גמר לה דהא^ב אין אלס אוסר על
חצירו בתשמיש מופלג כזה שדרך
לזרוק לני בציור ד' טפחים ואפילו

קניא לא תריץ: ודשמואל^א מדיבא. מאזו מימרח דשמואל סלקא דעמיה דאצי למשמע דרב יהודה מדשמואל גמר לה^ב סלקא דעתך השתא דכי שמעה אצי להא דרב יהודה מילתא בצנפי נפשיה שמעה אמר רב יהודה צור שצין שמי תלירות מופלגת ארבעה מאכא ומכאן זה מוציא קנה כל שהוא וממלא וכו' ולא שמעה בהדיא^ג הא דשמואל דאי גלה דהא דשמואל דזו כל שהוא שמעה אצי להא דרב יהודה מאי חיבטי לן דשמואל מהיכא הא הכא אשמעינן שמואל בהדיא דצני מיקון: צריך בואם קבוע. ואי לא^ד צני רה"ר אסרי עליה דרך אור שאין גג זה ראוי לתמישין אלא^ה וזרקין עליו שום דבר דקסם רה"ר איכא חפוי סמוך לכתלים ומתרחקים על כרקן: דייבא בדרב פפא. שמשמש גמור הוא לכן בטומאת וסודרה: א"א ביהא כו'. דאצי שמעה לרב יהודה אמילתיה דשמואל והכי קאמר אצי הא דצני רב יהודה קניא משמואל גמר לה דצני מיקון ואחא לאשמעינן דשמואל רביה לאו זין דוקא אמר דכין דלא צני זין ד' דהא זין כל שהוא אמר יליף רב יהודה מיניה דה"ה לקניא: ודרב מדיבא. שמעינן דאין אדם אוסר על חבירו דרך אור: א"א במסורה. שאין עליונה משוכה מכנגד התחתונה במשך הכותל ד' טפחים ואע"ג דגובהה ממנה עשרה רב לטעמיה דאמר לזה צלשול ולזה בוריקה שניהן אסורין דתשמיש צלשול וזריקה חשיב תשמיש אצל בוריקה ממנה ד' כיון דאין לתחתונה כאן אלא תשמיש מופלג במשך זהו אור ולא תשמיש הוא. לא מצני לשון הפלגה בתלמוד צנצהה אלא (ב) במשכה כדתן במתניתין דה"ה צממוכה כו': שאני הבא. דכין לזה בוריקה אור וזריקה גובה ושלשול ולזה צלשול לחודה שמשלשל דלי לים: ב"זה בפתח ו"זה בוריקה דמי. אצל גבי צור דשניין שוין הפלגה לעולם אימנא לך דאסרי: וג' חובבות ביניהן. מחלות^א פרוצות זו לזו ואין צהן דלירין ואין להן פעלים אלא צני הצמים האלו ויש חלונות צנחים פסוחין לחורצה: זה מושבתמש. בחורצה הסמוכה לה דרך חלונות ע"י וריקה הואיל ואין לו צה תשמיש גמור בחול שאין לו צה^ב פתח פתוח לה אלא חלון אין פירלת המחילה אוסרת ומותר להשתמש בצולה והוא אינו יכול להשתמש דרך חלון למרחוק אלא ע"י וריקה וחבירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשחמם צה בחול בוריקה אור שאין לו עליו תשמיש אלא ע"י אור אצל צממוכה לחצרו לא ישמח

פרק שמיני עירובין

בור שבין שתי חצירות מופלגות מבותר זה ד' בור. פירש בקונטרס שיש בין שתי חצירות כעין מצוי קטן ואין דיריץ פתוחין לו והיה צור באותו הפסק זה מוציא וז' כל שהוא עד לצור וממלא דרך חלוט וכן זה דמיון דמופלגת ד' לא שלטי ציה לאסור זה על זה ומשום

יבור שבין שתי חצירות מופלגת מכותל זה
 ארבעה ומכותל זה ארבעה זה מוציא זי כל
 שהוא וממלא וזה מוציא זי כל שהוא וממלא
 ורבי יהודה ידידא אמר אפילו קניא אמר ליה
 אבוי לרב יוסף * הא דרב יהודה דשמואל היא
 דאי דרב ^ה הא אמר * אין אדם אוסר על
 חבירו דרך אויר ודשמואל מתיבא אילמא
 מהא דאמר רב נחמן אמר שמואל גג הסמוך
 לדרשות הרבים צריך סולם קבוע להתירו
 דילמא כדרב פפא אלא מהא זה מוציא זי
 ככל שהוא וממלא וזה מוציא זי כל שהוא
 וממלא טעמא דאפיק הא לא אפיק אמרינן
 אדם אוסר על חבירו דרך אויר ודרב מתיבא
 אילמא מהא שתי גזוזטראות זו למעלה
 מזו עשו מחיצה לעליונה ולא עשו מחיצה
 לתחתונה שתייהן אסורות עד שיערכו ואמר
 רב הונא אמר רב לא שנו אלא בסמוכה
 אבל במופלגת ארבעה עליונה מותרת
 ותחתונה אסורה דלמא שאני הכא דכיון
 דלוח בזריקה ושלשול ולוח בשלשול
 לחודיה כלוח בזריקה ולוח בפתח דמי אלא
 מהא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח
 אמר רב * שני בתים ושלש חורבות ביניהם
 זה משתמש בסמוך שלו ^ה על ידי זריקה
 וזה משתמש בסמוך שלו ^ה על ידי זריקה
 והאמצעי

הספר לתאר מציאות דרך מלמעלה מ"י דהוי מוקוס פטור כדאמרין
 צנני צמים משני יידי רשות הרבים דמותה לזרוע מזה לזה:
דילמא בדרב פפא. צומתא וסודרל מעיקרל סלקא דעמיה
 דאירי צמטות כדים דלותן אין רגילין להמקרב
 לכתלים דמשתמשין¹⁰ בגג ע"י זריקה כגון אותם שמפסילין משאות
 צמקלות על כתפיהם וכשרוצים לכתף מכתפים על הגג ויש הפסק
 מן האויר¹¹ ולגג ומשני צומתא וסודרל שהוא דבר קל ורגילין
 להמקרב לטותל ולא היו דרד איר:

שני בתים וישלש חורבות בנייהם. פירש בקונטרס שאין לחורבות
צעלים אלא צני הצמים האלה משמע דסבד דאס יש להם
צעלים דאוסרין אותן הצעלים על צני הצמים אע"ג דאינם אוסרין
אות החצר ואת המצוי שפתוחין להם דק"ל כרצ' יהודה דצית התצן
ואינו אוסר⁽¹⁾ וצפירקין⁽²⁾ נמי פסקין כר"ש דלמר דירה בלא צעלים לא
שמה דירה מכל מקום בחובה מיהא אסור לנטול וצסוק הדר (ע"ל)
דף ע"ד. פירש קן צהדיא גבי דילמא אחי לאפוקי מאני דצמים לחורבה
פירש והרי רשות אחרת היא שיש לה צעלים וצמצוי לא נשתתפה
שצמינה אוסרת כדתינח לעיל⁽³⁾ אינה אוסרת אלא מקום דירה בלבד
דהיינו מקום פיתח או מקום לינה והוא דשריין הכא להשתמש בסמוך
לו אע"פ שיש לחצירו כמו קן חלק צה אינו אוסר על זה וכן שגס לזה
יש חלק צה דשמייה שותפים בשלשטן ואינם אוסרין זה על זה
את הסמוכים כיון דהוי לזה תשמישו צנחת ולחצירו צקשה וצשמי
גזוטרואות דסוק פרקין⁽⁴⁾ עשו לתחתונה סילקו נפשייהו מעליהו ואין
אוסרין את העלינה אף על פי שעשו אותה צשותפות ויש להם
חלק צה ואין נראה לר"י לעשות דירה בלא צעלים דירה לתאצין
לנלאסור לנטול בחוכו ואור"י דהא דאמרין צסוק הדר דילמא אחי
לאפוקי מאני דצמים לחורבה מיירי בחורבה הפתוחה לצית ומיירי
שלאו צית פתוח ללד אחר ואינו רגיל צמצוי (א) ולכן אין המצוי
ציתר בלתי וקורה משום צית אלא משום חורבה ומיירי שפיר
הכא בחורבות שיש להם צעלים וכיון דלא דיירי צה לו אצרי:

רק דרך ארץ שלו בפירוש עד מוך חורבה זו אינו אוסר על חברו דרך אפילו צוריקה האיל ויש לחברו זה תשמיש נוח בשלשול סמוך לחלונתו: ואמנני

פה.

עין משפט
נר מצוה

וְזָרַח מִיּוֹם הַיּוֹם הַזֶּה
עִירֻבֵּן הַלֵּלָה כִּג
וְיוֹשֵׁעַ אֶת כִּי שְׁעוֹ סָעִיף
:3
וְזָרַח מִיּוֹם הַיּוֹם הַזֶּה
וְיוֹשֵׁעַ אֶת כִּי שְׁעוֹ סָעִיף :ג

רבינו חננאל

[illegible]

חשק שלמה על ר"ח

(גראה דל"ל וקרוצה היא שלשול חריקה של חורצה קשה היא לפיכך נחנן לזה שנתחם).

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

שמואל ל'ית ליה דרב דימי. פירוש רש"י נראה עיקר דקאי
למההיא דצור שצין ב' חלירות דקסבר שמואל אדם אוקר

ידיך חזיר אע"פ שהוא תשמיש גרוע ומשני ההם רשיות
 יוצא לניחש שמה מחזק כך יצא לטולטל מרה"י לרה"ר
 ואורייתא מידע דיע אבל
 לאלו דאסרי אהדדי שמה
 טולטל מחזק לחזר ור"ה
 ח' ואין נראה פירושו:
 ר' יב א"ל פ' לזין אלס
 ר' על תצור דק' אורי
 ש' צמים כ' וקס"ד
 וסר לזרוק משום דאסי

האמצעי אסור. לקמיה מפרש טעמא דההוא סמוכין. ואע"ג דאיכא לתקשוי דההוא סמוכין לאו דאורייתא, ואלו הן שני הצדדים הסמוכין לאור המצוי ואי אפשר לכל א' הכא נמי איכא הפסק כל חלל

בִּרְוֵנָא וְקָאָמַר לְהָא
 רַב כִּי רַב אָמַר רַב
 שְׁפִיזִיה אַחֵי לִיה אַתָּא
 מַר הֵבִי א"ל אֵין א"ל
 לִזְה בְּשִׁלְשׁוּל וְלִזְה
 א"ל מִי סְבַרְתָּ דְקִיָּמִי

פלו עליו ובלבד שלא
 ואורייתא הכא רשויות
 לחזוק לדבריהם יותר
 יבינא לרבא מי אמר
 שני בתים^ט משני צידי
 רב הונא אמר רב
 ושמואל אמר מותר
 מי אוקימנא דבדללי
 דמגדר ונפיל ואתי
 תנן את עירובו בבית
 ת אינו עירוב דהדר
 ת התבן ובית הבקר
 צרות הרי זה עירוב
 ודה אומר אם יש שם
 ת אינו אוסר^י: גמ'
 ב שמואל בר שילת^ט
 ד שם אינו אוסר הנותן
 חוץ מבית שער דיחיד
 ש אין מנחין בו עירוב
 ח מאויר מבוי מאי
 עירובו בבית שער
 עירוב עירוב הוא דלא
 ת שער דיחיד ואויר
 לא תנן תניא גמי הכי
 בית שער אכסדרה
 יי ה"ז עירוב והתנן
 אימא בחצר שבמבוי
 חן וקדש עליהן היום
 י לה משום שיתוף
 חן בחצר אמר ליה
 גר ושיתופי מכואות
 חן את עירובו בבית
 צירות בבית שבחצר
 ו יש שם תפיסת יד
 בוניי^ט אתא לקמיה
 ג אחרינא אמר לחו
 פנו

יִצְחָק כְּתוּבָה וְשִׁמְשֵׁי
 כֹּזֵב לְעֵיל דְּמִי לְחֻמְצִי
 שׁוֹם שִׁם הַפֶּסֶק אֲרֻצָּה
 חוֹרֶבֶה הָאֲחֻמְצִית וְכֹלָה
 וְיֹלָה אֲפִי רַחֵם כִּמָּה
 חֲלָל הַמְצִי נִצְחָה
 חִיקָשׁ לְאֵל חוֹרֶבֶה
 חֲשָׁמִיִּים הִרְבָּה בִּין
 בְּרִחוּק אֲבָל הִבָּא לִיכָא
 מִלִּי הִהוּא ע"י הַפְּלֹת
 הוּא: אַחֲרֵי רַב הִבִּי.
 סִבְרָא דְּמִדְּמַר רַב אֲחֻמְצִי
 שֶׁשֶּׁן הַפֶּסֶק אֲרֻר חוֹרֶבֶה

(א) גמ' כל מקום שאמרו חכמים הדר: (ב) שם חלירו של בן צווייס בן צווייס אחא וכו':

גמ' שיתופי מבואות
בהצר שבמבוי. עין
לעיל דף קה ע"א חד"ה
וניקני להו. ועוד לעיל דף
עא ע"ג חד"ה צפה:

אחזי"ל. הראה לי [ע"פ
כתובות עז:]. כהצובה.
כשלשה רגלי קנקן כל אחד

כנגד חורן של ב"מ
 ע"ד. מומד בן יהושע
 הרבאל לרשות
 חורן ולכא מקום מבוז
 לא רשות בלתי נפשה
 חורן ונכחל הכא ולכא
 וריוני מקום פטור.
 ב"ב. פ"ה. משאח.
 ור"ב פ"ה. יחידים.
 לכל לימוד דקא תעיל
 מרשות חורן
 היחיד והכא
 האלא בשבט (דליל ט"ז)
 דרענן לא חלוי טובא.
 לכא דשענין עקבה
 מרשות ו' והכא לרשות ו'
 והכא מרשות מר"ה
 והכא והכא למקום
 פטור ועקבה ממקום
 פטור והכא לר"ד
 מגורה (דליל ט"ז).

שאלוניקי נוסף א"ל, (גליון): ב' בדפוס [ח] צ"ל א"ל עזר]

[illegible]

וככה כיוון שיש שם מקצת רשות לבעל החצר הדר שם אינו אוסר עליו. הדין דמי תפיסת יד אי"ר חנינא בגין חצרות של חשק שלמה על רבינו הנזכר (א' ר"ל שלל וסבור עליו שם ר"ח.) (ב' נראה דדברי הירושלמי אלו כגס ר' יעקב קפ"א אדברי ר"י במשנה ופי'ן לטון חמור היעבור הדין דמי תפיסת יד.)

הרשב"ם: **ס** יש גורסין **אתא לקמיה. לבית המדרש: אמר. רבי לתלמידיו:** (מהרש"ל): **ע** דבור זה לילי